

ÜMMETİN HAYIRLILARI*

Eüzü bi'llâhi mine'ş-şeytâni'r-racîm.

Bi'smi'llâhi'r-rahmâni'r-rahîm.

El-hamdü li'llâhi hakka hamdihî, ve's-salâtü ve's-selâmü alâ hayri halkihî seyyidinâ muhammedin ve âlihî ve sahibihî ve men tebiahû bi-ihsânin ecmaîn...

Emmâ ba'dü, fa'lemû eyyühe'l-ihvân... Feinne efdale'l-hadîsi kitâbu'llâh... Ve efdale'l-hedyi hedyü seyyidinâ muhammedin salla'llâhu teâlâ aleyhi ve sellem... Ve şerre'l-umûri muhdesâtühâ... Ve külle muhdesetin bid'ah... Ve külle bid'atin dalâleh... Ve külle dalâletin ve sâhibehâ fi'n-nâr... Ve bi's-senedi's-sahîhi'l-muttasılı ile'n-nebiyyi salla'llâhu aleyhi ve selleme ennehû kâl:

إِذَا كُنْتَ فِي الْقَصَبِ أَوْ الثَّلْجِ أَوْ الرَّدْعِ فَحَضَرَتْ
الصَّلَاةُ فَأَوْمُوا إِيْمَاءً

(طب. عن علقمة بن عبد الله المزني عن أبيه)

(İzâ küntüm fi'l-kasabi, evi's-selci, evi'r-rad'i, fehadarati's-salâtü feevmiû îmâen.)

Sadaka rasûlü'llâh, fî mâ kâl, ev kemâ kâl.

Aziz ve muhterem kardeşlerim!

Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin selâmı, rahmeti, bereketi, ihsanâtı, ikramâtı, nimeti, rahmeti

* Bu konuşma; Merhum Dr. Metin Erkaya tarafından, titizlikle çalışılarak metne dönüştürülmüştür. Mekanı Cennet olsun.

dünyada ve ahirette üzerinize olsun...

Peygamber SAS Efendimiz Hazretleri'nin hadîs-i şeriflerini okuyarak dinimizi taallüm ve mânevî bakımdan tefeyyüz etmek üzere toplanıyoruz. Hadîs-i şerifler dinimizin ahkâmının en mühim kaynaklarından, bunları okuyarak dinimizin inceliklerini öğreneceğiz. Damlaya damlaya göl olur, her vaazda bir miktar okuya okuya kitabı devrederiz, yeniden başlarız, yeniden devrederiz.

Bizim camiamızın, tekkemizin kitabı hadis kitabıdır. Çünkü yol Peygamber Efendimiz'in yoludur; o yoldan giden kurtulur, o yoldan ayrılan bid'atlara sapan helâk olur. Allah bizi helâkten, sapıtmaktan, şaşkırmaktan korusun...

Bu hadîs-i şerifin izahına başlamadan önce evvela Peygamber SAS Efendimiz'in rûh-ı pâkine hediye olsun diye; sonra onun cümle âlinin, ashâbının, etbânının, ahbabının, sâdât ve meşâyih-i turuk-u aliyemizin cümlesinin ruhlarına hediye olsun diye;

Hadîs-i şerifleri nakil ve rivayet eden sahabenin, râvilerin, alimlerin; kitabı yazan Gümüşhaneli Ahmed Ziyâüddin Hocamız'ın; kendisinden feyz aldığımız Muhammed-i Zâhid-i Bursevî Hocamız'ın ruhuna hediye olsun diye;

Bu beldeleri fetheden Fatih Sultan Muhammed Han Hazretleri'nin ve mübarek ordusu mensuplarının ve diğer fatihlerin, şehidlerin, gazilerin, mücahidlerin ruhlarına hediye olsun diye;

İçinde ibadet ettiğimiz şu caminin banisi İskenderpaşa'nın ve bu camiye zaman zaman

tamir, tecdit ve tevsi ederek hizmette tutmuş olan bütün hayrat ü hasenât sahiplerinin ve diğer İslâm beldelerinin her yerindeki hayırları yapan hayrat ü hasenât sahiplerinin ruhlarına hediye olsun diye;

Bu diyarlarda medfun bulunan enbiyâullah, evliyâullah ve sâlihlerin, Allah'ın sevgili kullarının ruhlarına hediye olsun diye; uzaktan yakından kardeşlik duygularıyla, ilim aşkıyla, dindarlık saikasıyla, şu vaaza nice zahmetler çekerek gelen siz kardeşlerimizin âhirete göçmüş olan bütün sevdiklerinin ve yakınlarının ruhlarına hediye olsun diye;

Biz yaşamakta olan, imtihanı devam etmekte olan müslümanlara da Rabbimiz tevîkîni refîk eylesin, şu hayat imtihanını başarıyla götürelim, Allah-u Teâlâ Hazretleri'nin rızasına vasıl olalım, iki cihanda aziz ve bahtiyar olalım, cennetiyle cemaliyle müşerref olalım diye; hadislerini kitaplardan okuduğumuz o Rasûl-ü Ekrem, Nebiy-i Muhterem Efendimiz Hazretlerine âhirette, Firdevs-i A'lâ'da komşu olalım diye bir *Fâtiha*, üç *İhlâs-ı Şerif* okuyalım, buyurun!

.....

a. Uygunsuz Yerlerde Namaz Kılınışı

Okumakta olduğumuz hadîs-i şerifler, *Râmûzü'l-Ehâdîs* kitabımızın 62. sayfasının başından itibaren.

Peygamberimiz SAS Hazretleri Taberanî'nin Alkame ibn-i Abdullah'tan, onun da babasından

naklettiğine göre buyuruyor ki:¹

إِذَا كُنْتَ فِي الْقَصَبِ أَوْ الثَّلْجِ أَوْ الرَّدْعِ فَحَضَرَتِ
الصَّلَاةُ فَأَوْمِئُوا إِيْمَاءً

(طب. عن علقمة بن عبد الله المزني عن أبيه)

RE. 62/1 (*İzâ küntüm fi'l-kasabi, evi's-selci, evi'r-rudâ'i, fehadarati's-salâtü feevmiû îmâen.*)

(*İzâ küntüm fi'l-kasabi*) “Kamışlık, otluk bir yerde, (*evi's-selci*) veyahut kar olan yerde, (*evi'r-rudâ'i*) veya mezarlıkta olduğunuz zaman, namaz vakti geldi mi, (*fehadarati's-salâtü feevmiû îmâen*) o zaman namazı başınızla îmâ ederek kılın!”

Er-rudâi mezarlık, insanların tevdi edildiği yer mânasında olabilir.

Böyle bir yerdeyken siz namaz vakti geldi mi namaz kılacaksınız ama nasıl kılacaksınız: Kamışlık, kar, kabirler var, taşlar var filan, müsait değil. Böyle bir yerde namazı başınızla ima ederek kılın!

Başın hareketiyle kılınan, yapılan şekle îmâ derler. Gözle değil de başın yarım eğilmesiyle, daha fazla eğilmesiyle olur. Yarım eğilme rükû oluyor, çenenin tam aşağıya doğru gelmesi de secde gibi oluyor.

¹ Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.VIII, s.46, no:7913; Heysemî, *Mecmaü'z-Zevâid*, c.II, s.369, no:2980; Alkame ibn-i Abdullah el-Müzenî babasından. *Kenzü'l-Ummâl*, c.VII, s.339, no:19165; *Câmiü'l-Ehâdîs*, c.IV, s.48, no:2749.

Allah-u Teâlâ Hazretleri rahmetinden bize peygamber göndermiştir, kitap indirmiştir, doğru yolu göstermiştir, nimetlerine gark etmiştir. Yine bizim dünya ve ahiret saadetimiz için emirler vermiştir. Kendisinin bizim ibadetimize –hâşâ, sümme hâşâ– zerre kadar ihtiyacı yoktur! İbadete, kulluğa bizim ihtiyacımız var. Biz kulluktan fayda göreceğimiz için bize hayırlı şeyleri emretmiştir:

قُلْ إِنَّ اللَّهَ لَا يَأْمُرُ بِالْفَحْشَاءِ

(الأعراف: ٢٨)

(*Kul inna'llàhe lâ ye'muru bi'l-fahşâ'*)
“Ey Rasûlüm! Onlara de ki: Allah kötü şey emretmez!” (A'raf, 7/28)

Allah'ın emirlerinin hepsi iyidir, güzeldir, faydalıdır, ilaçtır.

İlaç bazen acı olur bazen tatlı, bazen şerbet olur bazen sulfata hâpı gibi, zehir gibi olur. Ağzına aldığı zaman ağzını acı yapacağından, eskiden üstüne güllaç gibi bir şeyler sararlarmış, öyle yutarlarmış. Şimdi kapsül falan yapıyorlar.

Neden? İçindeki acı. O kapsül olmasa şap gibi yanarsın, “Yandım Allah!” diye bağırsın. Ama tabii şifa var.

İslâm'ın her emri öyledir; oruç tutmak bir şifadır, bir faydadır ama biraz ağır geliyor. Cihad bir şifadır, bir faydadır. Arada ölüm falan oluyor ama olmasa daha büyük fesat olacak. Cihad olmasa yüzbinlerce insan ölecek. Cihad olunca o kadar zayıf olmuyor, az zayıfla

kapanıyor. Hele sen cihada hazırlıklı ol, sağlam dur; o zaman cihat bile olmaz.

İslâm mertlik dinidir, merdânelik dinidir. İslâm haksızların karşısında susmamak dinidir; zalimi tepelemek, mazlumun yanında yardımcı olmak dinidir. İslâm pısrıklık dini değildir! İslâm; “Boynunu bük, başını eğ, gık deme, ses çıkartma!..” dini değildir. Onun için cihadı da emretmiştir:

“—Zalimin karşısına çık, kâfirin önünde dur, paçayı kaptırma, yakayı ele verme, arazini çiğnetme, namusunu pâyimal etme!” diye Allah ona da müsaade etmiştir.

Öyle hoşuma gidiyor ki! Peygamber Efendimiz; “—Dağın başında eşkıya sizin yolunuzu kesse ‘Ver malını!’ dese, vermesen; mücadele etsen şehidsin!” diyor.

“—Mal, vereyim kurtulayım...”

Öyle şey yok! Herif huy edinir, alıştır; müslümandan bir şey alamayacağını bilsin!

Bizim arkadaşlardan birisine rüşvet teklif etmişler: Huduttan geçecekmiş, “Geçirmeyiz!” demişler. Hemen gitmiş rahatça kenara oturmuş.

“—Ne oluyor?” demişler.

“—Ben bu rüşveti vermem, siz de beni bekletirsiniz. Bekletin, bakalım hangimiz haklı çıkacak? Günlerce bekleyeceğim!..” demiş.

Bakmışlar ki hacı efendinin azmi kale gibi sağlam, “Hadi, geç.” demişler.

Müslüman böyledir, müslümanın ahlâkı pasif ahlâk değildir, aktif ahlâktır!

“–Filanca adam çok iyi bir adam!”

Nasılmış, neden iyiymiş?

“–Etilye sütlüye karışmaz, evden camiye camiden eve...”

Tüh yazıklar olsun! Öyle şey mi olur?!.. Hani emr-i mâruf nehyi münker, hani kötülüğü engellemek iyiliği emretmek farzı! Allah “Etilye sütlüye karışmayın!” mı buyurmuş?

“– *Yâ eyyühe'llezîne âmenû* etliye sütlüye karışmayın!” diye bir âyet var mı!

Emr-i mâruf nehy-i münker var, cihad var, durmamak var, söylemek var. Zalim sultanın huzurunda hakkı söylemek var!..

Memleket batıyor, neden? Rüşvet, iltimas, adam kayırma, haksızlık, arsızlık, yüzsüzlük, edepsizlik almış yürümüş.

Neden? Müslüman, vazifesini yapmıyor da ondan! Aynı zamanda vatandaşlık vazifesidir.

Almanya'daki adamlar, bizim memleketlerdeki adamlardan daha iyi... Niye?

Bir haksızlık oldu mu hemen müdahale eder. Almanya'da bir kuyruğun önüne geç de göreyim! Geçirmez ki, kıyameti koparır. Hadi sokakta alenî bir haksızlık yap da göreyim! Hemen herkesten itiraz gelir. Hadi bakalım çöpü sokağa at da göreyim! Hemen polise telefon ederler, polis de hiç sormadan gelir, cezayı yazar, makbuzu verir, “Parayı ver!” Alır. Onu

mahkemeye filan bırakmaz.

Neden?

Bu güzel bir şey! Allah'ın bize emrettiği ahlâk bu: Herkes evinin önünü süpürecek, herkes haksızlığa mâni olacak, herkes haksız insanın karşısında duracak!

Hutbeye çıkmışken Hz. Ömer'e:

“—Yâ Ömer, sen eğri olursan biz seni kılıcımızla doğrulturuz!” demek az babayiğitlik midir?

Adamı döver yahu! Hz. Ömer bu; kamçıyla geziyor, babayiğit.

Hz. Ömer sokağın karşısından geliyor, çocuklar görmüşler. Hepsi bir tarafa kaybolmuş, bir tanesi hiç kaybolmamış, yerinde durmuş. Hz. Ömer de çocukların kaçıştığını uzaktan görüyor. Ama bir tanesi kaçmamış; merak etmiş, kaçmayanın yanına gitmiş. Halife Hz. Ömer merak ediyor:

“—Evladım, öbür arkadaşların kaçtı sen niye kaçmadın?” Çocuk demiş ki:

“—Yol dar değil ki ben durunca sen geçemeyeceksin! Geniş, sen oradan geç, ben de burada durayım. Bir kabahat yapmadım ki kaçayım!”

“—Aferin.” demiş, başını okşamış.

O zamanın çocuğu bile mâşaallah güzel, Allah hepimize o güzel huyları nasib etsin...

Medine'den Mekke'ye gidiyorlarmış, yanına bir kişiyi almış.

Neden? Eskiden Araplar yol keserlerdi,

kervanları vururlardı, kabileleri basarlardı, birbirlerini esir alırlardı. Medine'den Mekke'ye iki kişi gider mi?

Gider, çünkü İslâm geldi! İslâm geldi mi gider. Yolda bir yamaçta dinleniyorlar; birisi Hz. Ömer, birisi onun yanında yol arkadaşı, yardımcısı. Orada da çoban hayvanları otlatıyor, Hz. Ömer çobana demiş ki:

“—Şuradan bize bir koyun kes, pişirelim, yiyelim!” Çoban:

“—Ben koyunların sahibi değilim, sadece çobanıyım, sürücüsüyüm, almaya-satmaya, kesmeye yetkim yok!” demiş.

H. Ömer çobanı deniyor;

“—Yahu kes, ‘Kurt yedi.’ dersin! Ne olacak, ‘Bir tanesini kurt yedi.’ dersin!” demiş.

“—Sahibimi kandırdım ama Allah'ı kandırabilir miyim?!” demiş.

H. Ömer elini açmış hamd ü senâlar etmiş:

“—El-hamdü lillah ki memleketimin çobanı bile ne hale gelmiş, ne kadar dürüst!” demiş.

Allah, rahmetinden peygamber göndermiş, kitap göndermiş, emretmiş ama emirleri hikmetli ve kolay... Yapamayan insana da kolaylık var: Adam ayakta namaz kılamıyor; tamam, oturarak kıl. Oturarak da duramıyor, yatarak kıl mübarek. Rükûu, secdeyi, yapamıyorum; başınla ima et.

İma, “işareten” demek. Bizde ima deyince başka mâna anlaşılıyor. Namazda ima demek, “başının hareketleriyle namazı kılmak”

demek. Herhangi bir mâni olduğu zaman Allah bunu da kabul ediyor. Allah'a ibadetten geri durmayacaksınız, iki elin kanda olsa, üstün başın kan revan içinde olsa namazı kılacaksınız!

Ben üniversite talebesiyim, hastanede ameliyat olacağım, bekliyorum. Birkaç iyi insanlar filan da geldiler, onlar da koğuştta, arkadaşız, konuşuyoruz. Sohbetten anladım ki namaz kılan] müslüman, iyi insanlar ama namaz kılmadılar.

“–Niçin namaz kılmıyorsunuz?” dedim.

“–Üstüm başım müsait değil.” dedi.

Üstün başın müsait olmasa bile, her halde ve her şa'nda Allahu Teâlâ Hazretleri'ne ibadet edilir. Su yok, teyemmüm abdesti alırsın; kırırdayamıyorum, başınla ima ederek kılarırsın...

Dinimiz insanın yaptığı şeye muntazaman devam etmesini istiyor ama zorluk varsa zorluğun karşısında da kolaylığı kabul ediyor:

“–Madem böyle yapamıyorsun şöyle yap, madem öyle yapamıyorsun böyle yap!” diye kolaylık da gösteriyor, bunu bilelim.

Allah'a hamd ü senâlar olsun. Allah-u Teâlâ Hazretleri bize Hâlıkımız, Rabbimiz olarak, âlemlerin yaratıcısı olarak ne emretseydi bizim yapmamız gerekecekti, ne emretseydi! Ve yapmak da lazım! Hz. İbrahim'e rüyada:

“–Kes evladını, kurban et!” demiş.

Bir erkek evlâdı olsun diye yanıp yakılıyordu; karısı da istiyordu, kendisi de istiyordu. Çocuk doğdu; göz bebeği, çok severek büyüttü, çok seviyordu. Allah rüyada “Kes!” diyor.

Peygamberin rüyası haktır, peygamberin rüyası oyuncak değildir. Bıçağı eline aldı, çocuğun elinden tuttu, kesmeye götürdü.

Neden?

O Hz. İbrahim! Peygamber AS, Allah'ın halîli, halîlullah, Allah dostu; Allah'ın samimi dostu. Allah:

“—Çocuğunu kes!” demiş, kesmeye götürüyor. Ama Allah imtihan ediyor; Allah çocuğun kesilmesini istemiyor, istememiş, murad etmemiş, isteseydi kesecekti. O işaret üzerine kesmeye yeltenince:

“—Bunu kes! Rüyanı tasdik ettin, sıdk u sadakat sahibi olduğuna gösterdin yâ İbrahim, çocuğu kesme, bunu kes!” diye koç kurbanı göndermiş.

Demek ki Allah ne emretse yapacaktık ama, hamd ü senâlar olsun ki bize iyi şeyler, faydalı şeyler emretmiş ve de dinimizde zorluk yok!

Zorlandığımız zaman, “Meşakkat teysîri celb eder.” ne demek?

Mecellenin kaidesi bu, koca Mecelle-i Ahkâm-ı Adliye-i Osmaniye'ye girmiş olan muhteşem kâide, fıkhnın hülasası: “Bir yerde meşakkat oldu mu kolaylık câiz olur, kolaylık kapısı, cevaz kapısı açılır!”

Zor, adam aç kaldı, yiyeceği yok, bir domuz eti var, başka hiçbir şey yok. Domuz eti haram, ölmeyecek kadar yiyebilir! Çölde susuz kaldı, ölecek, bir bira var, başka bir şey yok; uçaktan düşmüşler, yanında bira kutusu kalmış, içebilir.

Neden? Kolaylık var, ıztırrar hâlinde, muztar

kaldığı zaman müsaadeler var. Dinimiz akıl, mantık, sevgi, ilim irfan dini. Ne kadar hamd etsek azdır!

“—Canım, ne yapalım, böyle bir dine girmişiz, yaşıyoruz.”

Ah sen bir dinler tarihi okusaydın, bir başka dinleri de bir bilseydin, başka insanların dinî hayatlarının nasıl hokkabazlık, kepezelik olduğunu bilseydin, dinimizin kıymetini o zaman anlardın! Dinimizin ahkâmının ne kadar kıymetli olduğunu, ne kadar ilmî, aklî, mantıkî olduğunu, ne kadar faydalı olduğunu, ne kadar sıhhî olduğunu o zaman anlardın!

Mukayese etmeyince anlayamıyorsun. El bebek gül bebek yetişmişsin, işin farkında değilsin. Sen bir meşakkat çekseydin, bir görseydin, bir Hindistan’da yaşasaydın, zavallı adamların öküze taptıklarını, tenasül cihazına taptıklarını görseydin!.. Fesubhanallah! Böyle şeyler söylenmez, insan utanır ama söylüyorum ki ne kadar abuk sabuk dinler var bilinsin, böyle din olur mu?

Şeytan kendisinin kandırabildiği insanların kafasına öyle şeyler sokar ki, öyle şeyler yaptırır ki, adamları birbirine kestirtir!

İbn Fadlan’ın seyahatnamesini okuyun. Eskiden Rusya’da, Sibiry’a da kadınları nasıl kurban ederlermiş görün! Ey İslâm’ı tenkit eden yarım münevverler, yarı aydınlar, yarım yamalak aydınlar, görün bakalım! Nil bereket versin diye en güzel kızı seçip de Nil’in içine atıp boğan kavimleri bir görün bakalım! Taşa, puta,

ağaca, yılanı tapan insanları bir görün bakalım, İslâm'ın ne kadar güzel olduğunu anlayın!

Başka dinler ne emrediyormuş araştırın bakalım, Budizm ne emretmiş, Brahmanizm ne emretmiş, falanca filanca dinler ne emretmiş bir görün; bir de İslâm'ı inceleyin bakalım. Anlayın, o zaman güzelliğini anlarsınız. Mukayese ile anlaşılır, insanın birtakım gerçekleri anlaması bazen de mukayese ile olur.

El-hamdü lillâh bizim dinimiz Allah'ın razı olduğu yegâne din!

إِنَّ الدِّينَ عِنْدَ اللَّهِ الْإِسْلَامُ

(آل عمران: ۱۹)

(*İnne'd-dîne inda'llâhi'l-islâm*) “Allah'ın huzurunda geçerli, makbul din ancak İslâm'dır!” (Âl-i İmran, 3/19)

وَرَضِيْتُ لَكُمْ الْإِسْلَامَ دِينًا

(المائدة: ۳)

(*Ve radîtü lekümü'l-islâme dînen*) “Ben sizin ancak müslüman olmanıza razıyım, İslâm'dan gayri bir dinle karşıma gelmeyin, ona rızam yoktur.” (Mâide, 5/3)

وَلَا تَمُوتُنَّ إِلَّا وَأَنْتُمْ مُسْلِمُونَ

(العمران: ۱۰۳)

(*Ve lâ temûtünne illâ ve entüm muslimûn*)

“Sakın müslüman olmaktan başka bir şekil ile ölmeyin! Ancak müslüman olarak ölüň! Sakın başka bir ölümlle ölüp de karşıma pis, müşrik, kâfir olarak gelmeyin!” (Âl-i İmran, 3/102) diyor Allah CC.

Allah bizi imandan ayırmasın... bizi müslüman olarak yaşatsın, müslüman olarak huzuruna vardırırsın... Her işimizi mü'min olarak, imân-ı kâmil sahibi insanlar olarak yapmayı nasib etsin...

b. Yeni Elbise Giyince Edilecek Dua

Peygamber SAS Efendimiz bu ikinci hadîs-i şerifte bir dua öğretiyor:²

إِذَا لَبِسَ أَحَدُكُمْ ثَوْبًا جَدِيدًا فَلْيَقُلْ الْحَمْدُ لِلَّهِ
الَّذِي كَسَانِي مَا أُوَارِي بِهِ عَوْرَتِي وَأَتَجَمَّلُ بِهِ فِي
حَيَاتِي

(ابن سعد ش. عن عبد الرحمن بن أبي ليلى مرسلًا)

RE. 62/2 (*İzâ lebise ehadüküm sevben cedîden, felyekul: Elhamdü li'llâhi'llezî kesâni, mâ üvâriye bihî avretî, ve etecemmelu bihî fî hayâtî*)

(*İzâ lebise ehadüküm sevben cedîden*) “Sizden biriniz üzerine yeni bir elbise giydiği zaman, (*felyekul*) şu duayı söylesin:

² İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VIII, s.264, no:25595; İbn-i Sa'd, *Tabakât*, c.I, s.460; Abdurrahman ibn-i Ebî Leylâ Rh.A'ten. *Kenzü'l-Ummâl*, c.XV, s.297, no:41088; *Câmiü'l-Ehadîs*, c.IV, s.51, no:2752.

(El-hamdü li'llâhi'llezî kesâni, mâ üvâriye bihî avretî) “Çıplaklığımı sayesinde örtebileceğim bir elbiseyi bana nasip etmiş olan Allah’a hamd ü senâlar olsun, şükürler olsun. *(Ve etecemmelü bihî fî hayâtî)* Hayatımda kendimi güzelleştirecek bir kılığa beni büründüren Allah’a hamd ü senâlar olsun!”

Yeni elbise giyiyor, elbiseyi ilk defa giyiyor, dua edecek. O duayı öğretiyor:

(El-hamdü li'llâhi'llezî kesâni mâ üvâriye bihî avretî, ve etecemmelu bihî fî hayâtî)

Muhterem kardeşlerim! En ibtidaî kavimler kimlerdir?

Giyinmesini bilmeyen, her tarafı meydana olan insanlardır. Her tarafı meydana, fotoğrafçılar da “Allah’ın bir mahlûkunu görün!” diye şıp diye yakalamış, çekmiş. Giyinmesini kuşanmasını, örtünmesini bilmiyorlar, her tarafları meydana! Bu ibtidaîlik!

İslâm örtünmeyi emrediyor. İdris AS hulle biçmiş, diye rivayetler olduğu için Yunus Emre diyor ya:

İdris nebî hulle biçer, Diker Allah deyu deyu...

Örtünme İslâm’ın bir nimeti, insanın bir izzeti ve zinetidir. Giyinmek bir zinet, bir nimettir, bir izzettir.

Millet bunu tabii biraz sıcaklıktan, biraz da başka duygulardan, edepsizliğinden yapıyor.

Niye edepsizliğinden diyorum; kumaş uzun, ama kenarından yukarıya kadar yırtmış, neden?

Edepsizliğinden! Kumaş olmadığından değil.

“—Vah vah zavallıcığım, ne kadar az kumaşı varmış da yetmemiş de şu kadarcık bir etek yapmış...”

Ah hocam ah! Onların kalplerinden neler geçtiğini bir bilsen sen...

“—Bu çok uzun etek giymiş, mâşaallah...”

“—Dur hocam, acele hükmünü verme; bir de yandan bak bakalım, yandan beline kadar yırtmaç yapmış!”

Neden? O da şeytanlıktan.

O da bir başka şeytanlık. Örtünüyor gibi olup da şıp açık oluverdiği zaman karşı tarafın yüreği daha çok hoplayacak diye şeytan öğretmiş.

“—Aman sakın örtünme, örtünürsen bile kenarını yırtmaçlı yap, ayağın bir taraftan görünsün, yine cehennem odunu olmaya devam et, sakın ha hayırlı bir şey yapma!” diye şeytan onu kandırıyor.

O memnun, seyreden de memnun ama işin sonu cemiyetin herc ü merc olması, ailenin yıkılması, namusun kalkması, çoluk çocuğun ortada kalması, kadının payimal olması, rezil rüsva olması... İşin sonu, sonucu o. Sen, bir anlık keyfe bakma, bu olayın sonuçlarını bir incele; sonuçları fena!

İslâm sonuçları fena olan şeyi önceden engelliyor. “—Nereden bildin?..”

İçki insanı sarhoş ettiğinden içkiyi yasaklamış; taşımayı bile haram kılmış, satmayı bile haram

kılmış.

Bizim sakallı nice bakkallar vs. vardır, camiye de gelir, beş vakit namaz da kılar; içki şişeleri de dükkânında asker gibi sıra sıra dizilmiştir. Bunlar ne?

Beyaz şarap, kırmızı şarap, votka, rakı, ispirto, likör... Gece saat 00.00'a kadar, 02.00'ye 03.00'e kadar pırıl pırıl bir dükkân açık duruyor.

Neci bu? Mezeci, içkici...

Neden? Gece o vakitte de içki lazım olabilir, sosyal hizmet yapıyor, o zamana kadar dükkân açık. Öteki dükkânlar saat 18.00'de kapanıyor, o açık.

Neden? Millet içecek!

Ama gazetelerde okuyoruz, sarhoşken tabancayı çekiyor, kardeşini öldürüyor; sarhoşken arabayı çarpıyor, boğazdan Emirgan'ın sularına uçuruyor, ondan sonra vinçle çıkartılıyor. Boğazda keyif yapmaya gitmişler de ondan sonra boğazlarından burunlarından gelmiş...

İslâm bir işin sonu kötüyse onu başından engelliyor. İslâm'ın özelliği bu. İslâm bir şeyi yasaklamışsa, o uzun bir incelemenin sonucudur; haklıdır, doğrudur. Onu öyle yaparsan onun sonuçları olan kötü durumlara düşmezsin, toplum öyle bir duruma gelmez. Adam diyor ki:

“—Bak, üzümü sıkıyorsun, suyu çıkıyor, şıra. Bunu içiyorsun, niye şarabı içmiyorsun? İkisi de üzümünden, ne farkı var?”

Farkı şu ki, ikincisi insanı sarhoş ediyor. Sarhoş edip de akıl gittiği zaman, insan her türlü

kötülüğü yapıyor. İşin açıklaması bu!

Peygamber SAS Efendimiz ne demiş?

“—İçki bütün kötülüklerin anasıdır!” Kötülükleri içki doğurur. Bir insan içki içti mi, arkasından her kötülüğü yapar. Onun için içkiyi yasaklamış.

Muhterem kardeşlerim!

Âyet-i kerîme zinayı değil, gözle bakmayı yasaklamış:

قُلْ لِلْمُؤْمِنِينَ يَغُضُّوا مِنْ أَبْصَارِهِمْ وَيَحْفَظُوا
فُرُوجَهُمْ

(النور: ۳۰)

(*Kul li'l-mü'minîne yeğuddù min ebsàrihim ve yahfezù furûcehüm*) “Mü'min erkeklere söyle ey Rasû'l-i Zîşânım, gözlerine sahip olsunlar, namuslarını korusunlar, harama kuşak açmasınlar!” (Nur, 24/30) buyurdu Allah, Kur'ân-ı Kerîm'de. Ondan sonraki ayette de:

وَقُلْ لِلْمُؤْمِنَاتِ يَغْضُضْنَ مِنْ أَبْصَارِهِنَّ وَيَحْفَظْنَ
فُرُوجَهُنَّ

(النور: ۳۱)

(*Ve kul li'l-mü'minâti yağdudne ebsàrihinne ve yahfazne furûcehünne*) “Hanımlara da söyle, onlar da gözlerine sahip olsunlar, haram olan yerlere, kişilere bakmasınlar; namuslarını korusunlar, namuslarını pâyümâl etmesinler!”

(Nur, 24/31) diye tavsiye, iki tarafa birden veriliyor.

Bakarsa ne olacak?

“—Ben buradayım o orada, arada mesafe var, o balkonda ben bahçede; bakarsam ne olacak?”

İşte bütün kötülükler o bakıştan, oradan başlar. Onun için İslâm haram olan bakışı bile yasaklıyor. İslâm'ın güzelliği bu işte. İslâm tam insanın tabiatına uygun, cemiyeti tam mutluluğa götüren uygun bir dindir.

Onun için bizde giyinme vardır. Giyinme hem insanı soğuktan, sıcaktan korur hem bir ziynettir hem de Allah'ın büyük bir nimetidir. Onun için yeni bir elbise giydiğimiz zaman, “Benim çıplaklığımı örten Allah'a ve beni bu elbiseyle ziynetlendiren Allah'a hamd ü senâlar olsun, şükürler olsun!” diye dua etmemiz lazım.

İslâm'da hür insanlar örtünürdü, kölelerin örtünme sınırları hürlerden daha serbestti, azdı. Şimdi millet köleler gibi hareket etmeyi esas alıyor, örtünmeyi garip görüyor! Biz Almanya'ya gittik. Kadın yanında bizi karşılayan ev sahibi var, soruyor:

“—Bu niye bu sıcakta tepeden tırnağa giyinmiş?!” diyor.

Başörtü, aşağı kadar manto, her taraf bol, örtünmüş... O da açılmış, hava sıcak ya; etekler kısa, bluz var mı yok mu, açık saçık, kısa kol, açık göğüs filan... Şaşırıyor; “Bu niye böyle örtünmüş?” Bizi karşılayan şahıs kısaca şöyle söyledi, dedi ki;

“–Şivesterler nasıl giyiniyor?

Şivester; “kilisedeki rahibeler” demek.

“–Anladım.” dedi, o zaman kafasına dank etti. Onların rahibeleri de örtünüyor.

“–Siz niye örtünmüyorsunuz! Rahibeniz kilisede örtünüyor da siz niye dışarda örtünmüyorsunuz?”

“–Ben çok dindar değilim de ondan...”

Az dindarlık, yarım dindarlık insanı kurtarmaz. İnsan, dini bütün olacak! Karakolda doğru söyler, mahkemede şaşırırız. Karagöz’ün Hacivat’ın oyununda “Bizim bacı haram yemez, hamama gider bohça çalar.” dediği gibi öyle şey olmaz, yarım dindarlık olmaz. Her bakımdan tam olacak. İslâm o bakımdan örtünmeyi emretmiştir.

Avrupalı’yla imanlı, ihlâslı bir müslümanın farkı nedir? İhlâslı müslüman örtünür!

“–Hocam tevbe, sözünü geri al. Bizim Ege’de, Akdeniz’de, plajlarda bu kadar Türk vatandaşı var, onlar da açılıyorlar...”

Onlar İslâm’ın emirlerini tutmuyorlar, Allah’ın ermine uygun hareket etmiyorlar, onlar Batılılar gibi hareket ediyorlar. Zaten söylüyorlar, “Biz Batılılar gibiyiz.” diyorlar.

Muhterem kardeşlerim! Kişi sevdiğiyle haşrolacak!

Sevbân RA’dan yine buna benzer hayranlık, âşıkâne, seyranlık hadisesi üzerine.

“–Acaba âhirette seninle olabilecek miyim yâ

Rasûlallah?” diye sorması üzerine, Peygamber SAS Hazretleri buyurdu ki:³

الْمَرْءُ مَعَ مَنْ أَحَبَّ

(خ.م. عن ابن مسعود)

(*El-mer'ü mea men ehabbe*) “Kişi ahirette sevdiğiyle beraberdir.” Kişi kimi seviyorsa onunla hasrolunur.

Kişi İstanbul'da otursa dindar bir cemaatin içinde olsa camide olsa, ama gidip Amerika'daki filanca artisti sevse sevdiğiyle haşrolur. Kişi sevdiğiyle haşrolur!

Gözünüzü açın, aklınızı başınıza devşirin; kimi seveceğinize

dikkat edin! Kişi sevdiğiyle haşrolur, Peygamber Efendimiz öyle buyuruyor. Gidip Batıyı severse, bâtılı severse, açığı severse, onların zevklerini, modalarını severse; Allah onların zümresine itiverir, atıverir, katıverir! İnsan onlardan oluverir, gâvurlardan oluverir, gâvurlarla beraber cehenneme gidiverir!

Biz kendimizin farkımızı bileceğiz.

“—Ben neyim?”

“—El-hamdü lillâh Müslümanım.”

“—Müslüman ne yapar?”

“—Müslüman giyinir, kâfir açınır.”

³ Buhârî, *Sahîh*, c.XIX, s.145, no:5702; Müslim, *Sahîh*, c.XIII, s.95, no:4779; Abdullah ibn-i Mes'ud RA'dan.

“–Tamam farklı.”

“–Müslüman sünnetli, ötekisi sünnetsiz; müslüman namazlı niyazlı, ötekisi namazsız niyazsız.”

“–Müslüman haram yemez, o yer; müslüman içki içmez, o içer; müslüman domuz eti yemez, o yer; müslüman faiz yemez, o yer...”

Farkımız var, bu farkı bileceğiz! Millet bilmiyor, her şeyi yapıyor, biz de söylemiyoruz. Söylememek de bizim kabahatimiz, sizin kabahatiniz. Benim burada söylemem yetmez, benim bir sözüm sizin sayenizde bin olacak!

Ne olacak?

Benim söylediğimi siz de söyleyeceksiniz; evinizde söyleyeceksiniz, komşunuza söyleyeceksiniz, akrabanıza söyleyeceksiniz...

Benim burada gözümün önünde bazı kardeşlerim var, biliyorum, işyerinde çevresinde müşterisi olarak dükkâna gelen insana elinden geldikçe telkinini yapar, fırsatı buldu mu tutar bu raya getirir.

“–Gel, pazar günü falanca yerde vaaz var.” filan diye getirir. Neden?

Böyle olursa İslâm yayılır. Bir insanı tutup kurtaracaksın.

Bir konakta yangın oluyor; koca konak tutuşmuş, alev alev yanıyor. Kadınlar bağılıyor, eyvah, içerde üç tane çocuk var, çıkmadılar. Kahraman birisi içeri giriyor, alevlerin arasından çocukları yakalıyor, ağlayan çocukları köşkün dumanları arasından öksürerek dışarıya çıkartıyor. Tabii

herkes memnun oluyor... Neden?

“—Bir çocuğu veya birkaç çocuğu yanmaktan kurtardı, aferin ne kahraman adam!” diyoruz.

Sen de cehenneme düşenleri, cehenneme gidenleri kurtaracaksın. Önce yakın akrabaları kurtaracaksın. Adamın karısı namaz kılmaz. Oğlunu yetiştirmiş, medreseye götürmüş kitap okutmuş, hatim indirtmiş, hocaya götürmüş; çocuk büyümüş, boyu yalıda kazığı kadar olmuş, iş tutmuş, adam olmuş, bıyıkları çıkmış, para kazanmış ama ne namaz var ne niyaz!..

Baba yakasını bırakmayacak:

“—Bana bak, ben senin babanı, ben senin iyiliğini istiyorum. Bak sen küçükken ben sana bütün bunları öğrettim. Şimdi sen benim öğrettiğim şeyleri yanlış diye mi bıraktın? Nefsine uyma, aklını başına topla, ahirette hesap vardır, yaptığın doğru değildir. Kur’an oku, doğru yola gel, iyi insanlarla ahbablık et... Şu anda sen kendini güçlü sanırsın, bu hayatın her günü aynı olmaz, bir zaman gelir hastalanırsın, bir zaman gelir ihtiyarlarsın, bir zaman gelir yoksul düşersin... Allah’a her zaman muhtaçsın, gel şimdi Allah’a âsi olma ki muhtaç olduğun zaman da Allah senin duanı kabul etsin, sonra pişman olursun!..” diye nasihat edecek.

Bu şekilde nasihat edecek, nasihat edecek; doğru yola çekecek.

Ben öyle babalar bilirim ki oğlu kumarbaz, kumardan elini çekmiyor. Paraları evden alıp götürüp kumara yatırıyor, eve gelmiyor. Baba mücadele eder eder nihayet doğru yola geliyor,

nihayet sakal bırakıyor, hacca gidiyor, iyi insan oluyor, çocuklarını hafız yetiştiriyor. Ben kötü yola düşmüşüm, o düşmesin; güzel!

Demek ki insanoğlu düzelebilir! Kim düzeltecek?

O köşkün içine girip de o bebekleri kurtarır gibi hepimiz müslüman kardeşlerimizi, müslüman kardeşlerimizin evlatlarını, konumuzu komşumuzu kurtarmaya yangından çalışacağız.

Yangın var, etraf cayır cayır yanıyor, mânevî yangın var! Din elden gitmiş. Televizyonu açın, görün! Evlerin içini görün, insanların hâlini, caddeleri, sokakları görün, kızları görün, hareketlerine bakın! Erkeklerin, kızların hareketlerine bakın; hareketlerinin sebeplerini düşünün, kafa yapılarını anlamaya, niyetlerini anlamaya çalışın. Büyük ölçüde terbiyesizleşme var, büyük ölçüde imansızlık ve İslâm'dan kopma var!

El-hamdü lillâh Türkiye'de İslâm gelişiyor, tamam doğru. Elhamdü lillâh Avrupalılar kızıyorlar:

“—Türkiye'de Müslümanlık gelişiyor biz onunla bağdaşamayız.” diyorlar.

Avrupa'da kilise Avrupa insanını dine imana çekemezken, bazı kardeşlerimiz çalışarak onları müslüman ediyorlar. El-hamdü lillâh bunlar güzel ama kâfi değil, yeterli değil, az!

Ne yapmamız lazım? Çok çalışmamız lazım.

Nasıl çalışmamız lazım? Hepimizin çalışması lazım. İslâm için hem senin çalışman lazım, hem karının, hem kızının, hem oğlunun çalışması

lazım! Hepimizin alışması lazım!

“–Esad Hoca çıksın kürsüye, vaaz versin. Mikdat Hoca gitsin mihraba, namaz kıldırırsın. Camiden çıktıktan sonra pabucunu kapan, istediğini yapsın...”

Öyle şey yok! Ramazan’da müslüman, bir şevval oldu mu, bayram oldu mu evine gelen adama likör ikram ediyor.

“–Ne olurmuş, sarhoş da olmaz, evime gelen bir misafire bir küçük kadehik ikram etsem ne olur?” diyor.

“–Haram olur.” dedim.

Fakültede bana profesör soruyor. Tarih profesörü ile İlhiyat fakültesinde dinler tarihi hocası karşıma geçmiş; ikisi benimle mücadele ediyorlar, münakaşa ediyorlar:

“–Yani ne olur bayram gününde...” diyor.

“–Haram olur!” dedim.

Haram! Çünkü içkinin çoğu sarhoş ediyorsa, haramsa, azı da, yalanması bile haram. Yalayamazsın bile! Damlası bile haram!

“–Efendim, çok az bir miktar içiyorum, sarhoş olmam...” Sarhoş olmayacak miktarı bile haram!

Haram bir şey yedi, içti mi insanın vücudu cehennemde mutlaka yanar. Haramı, haramdan oluşan eti ancak cehennem ateşi yakıp bitirip temizler. Ateşte temizleme... Başka temizleme çaresi yok. Onun için insan haram yemeyecek.

Muhterem kardeşlerim! Bunları niçin söylüyoruz?

Etrafınızda olan olayların karşısında tavrınızı koyun, siz müslümansınız, siz herkes gibi değilsiniz; yapacağınız şeyler var, yapmayacağınız şeyler var. Allah'ın rızasına uygun olan şeyler var, uygun olmayan şeyler var. Uygun olan şeyleri yapacaksınız, uygun olmayan şeylerde:

“—Ben bunu yapamam. Ben müslümanım!” diyeceksiniz.

O kadar! Bu kadar basit! Böyle yaparsanız çok sevap kazanırsınız.

İnsan Allah rızası için bir haramı terk etti mi, Allah onun kalbine imanın tadını bahşeder, ikram eder. O zaman insan imanın lezzetini duymaya başlar, evliyâlaşır. Evliyâ gibi insan olur. Neden?

İmanın tadını duymaya başladı, ibadeti sevmeye başladı; artık melekleşir. Haramları yaptıkça da nuru azalır, söner, imanı zayıflar, sonunda gümbürtüye gider, ayağı kayar gider. Kenarda dolaşırken ayağının altındaki taş kaydı mı uçuruma uçar gider. Cehennem in uçurumu da öyle kolayca bitmez. 70 yıl gidersin gidersin, güm diye aşağıya çarparsın!

Peygamber Efendimiz bir kere oturuyordu, dedi ki:

“—Şu anda 70 yıldır cehenneme yuvarlanan bir taş dibini buldu!”

Biraz sonra haber getirdiler, azılı müşriklerden kâfirlerden bir tanesi, 70 yaşında ölmüş, gebermiş. 70 yıldır cehenneme yuvarlanıyor,

şimdi dibini buldu! Şimdi versin hesabı bakalım!

Muhterem kardeşlerim!

Bu dünya hayatı çok uzun değildir. 60-70-80 yıl... O son yıllarda da ihtiyarlık başlar, romatizma başlar, hastalıklar, el titremesi, göz görmemesi vs. başlar. İnsan acizliğini bilmeli, Rabbine sarılmalı, Rabbinin yoluna girmeli. Gençliğinde Rabbine âsi olursa, sonra acısı burnundan fitil fitil gelir. Gençliğinde güzel ibadet ederse Allah'ın indinde makbul bir kul olur. Asıl, günahı yapma istidadının kuvvetli olduğu zamanda günahı yapmamak hünerdir. İhtiyar adama diyorsun:

“—Gel barda eğlenelim.”

İhtiyar adamın barda eğlenecek hâli mi var? Oraya genç gider. “—Gel içki içelim, oynayalım!”

İhtiyar onu yapamaz. Müslüman, arzuların kuvvetli olduğu zamanda günahı işlemeyecek. Gençken, taze taze, pırıl pırıl...

Rahmetli Necip Fazıl'ın güzel bir şiiri var:

*Sussun, sussun, uzakta ölümüne ağlayan;
Gencim, ölmem, arzular kanımda bir çağlayan,
Şırıl şırıl, Şırıl şırıl...*

Evet, insan genç oldu mu arzuları içinde çağlayan gibi şırıl şırıl, gürül gürül akar. Çok şeyleri ister. Ama sabredecek. Allah rızası için sabredecek. Sabreden, Allah'ın sevgisine nail olur. Haramlardan, günahlardan elini çeken Allah'ın sevgili kulu, evliyâsı olur. Evliyâ olmak sarıkla, külahla, cübbeyle değildir. Haramlardan çekinip takvâ ehli oldu mu Allah'ın evliyâsı olur.

Allah için zevkini feda etti mi Allah'ın evliyâsı olur.

İbrahim AS'a soruyorlar:

“—Allah seni neden kendisine dost seçti, niye seni Halîlullah yaptı, samimi dost etti?”

Diyor ki:

“—Ben hayatım boyunca Allah'ın emrini bütün emirlerin üstünde tuttum. Daima Allah'ın emri neyse onu tuttum!”

Sen yapabiliyor musun? Allah'ın dostu olmanın yolu işte bu.

Allah'ın emrini her şeyin üstünde tutabiliyor musun? Sor kendine, yapmaya çalış! O zaman sen de Halîlullah olursun. Allah ne emretti, onu yapıyor. Şeytanın emrettiğini, kulların emrettiğini vs. değil, Allah'ın emrettiğini yapıyor.

c. Yemek Tabağını Sıyrmanın Karşılığı

Deylemî Enes RA'dan riyayet buyurmuş. Yemek tabağıyla ilgili bir şeyi bize öğretiyor Peygamber Efendimiz, diyor ki:⁴

ذَا لَعَقَ الرَّجُلُ الْقِصْعَةَ اسْتَغْفَرَتْ لَهُ الْقِصْعَةُ
فَتَقُولُ اللَّهُمَّ أَعْتِقْهُ مِنَ النَّارِ كَمَا أَعْتَقَنِي مِنَ

الشَّيْطَانِ

(الدَّيْلَمِيُّ عَنْ سَمْعَانَ عَنْ أَنَسٍ)

⁴ *Ibn-i Irak, Tenzîhü'ş-Şeriah, c.II, s.327, no:137; Kenzü'l-Ummâl, c.XV, s.253, no:40829; Câmiü'l-Ehâdis, c.IV, s.52, no:2755.*

RE. 62/3 (*İzâ laika'r-racülü'l-kas'ate, istağferet lehü'l-kas'atü, fetekül: Allâhümme a'tikhu mine'n-nâr, kemâ a'tekanî mine's-şeytân.*)

(*İzâ laika'r-racülü'l-kas'ate*) “Bir kimse yemek tabağını sıyırırsa, (*istağferet lehü'l-kas'atü*) tabak onun için tevbe istiğfar eder, Allah'tan mağfiret diler. (*Fetekül*) Der ki: (*Allâhümme a'tikhu mine'n-nâr*) Allahım onu cehennem ateşinden koru, (*kemâ a'tekanî mine's-şeytân*) onun beni şeytandan koruduğu gibi... Onu cehennemden azad et, cehenneme sokma...”

Türkçe'de *kasa*; “para konulan, oksijen kaynağıyla zor eritilen, kalın kabuklu dolap” demek. Ama Arapça'da *kas'a*, tabak demek.

Tabağın içinde kalan, bırakılan yiyecek içecek şeytana gider. Tabak ona üzülüyor. Şeytanın yemesine, şeytanın içmesine tabak üzülüyor; şeytana hiçbir şey bırakılmadığı zaman, sıyırıldığı zaman seviniyor:

“—Bu şahıs beni şeytandan kurtarıp âzad ettiği gibi, yâ Rabbi sen de onu ahirette cehennemden âzad et, cehenneme sokma, cennetlik eyle, mağfiret eyle!” diye sahibine dua ediyor.

Muhterem kardeşlerim!

Lokantalarda insanın önüne yemekler gelir, ziyafetlerde yemekler gelir. Bey sağ eline bıçağı alır, sol eline çatalı alır. Niye?

Batılılar sol eliyle yiyor da ondan, o kadar basit! Sol eliyle çatalı batırır, sağ eliyle keser, ondan sonra sol eliyle yer.

Peygamber Efendimiz:

“–Sol elinizle yemeyin!” diyor.

Sağ eliyle yemesi lazım. çatalı sağ eline alsa da sol eliyle kesse ne olur; kıyamet mi kopar? Lokantanın tavanı kafasına mı geçecek! Hiçbir şey olmaz.

“–İnsana ne derler?”

“–Bu bizim gibi değil, benim gibi salak değil, solak!” derler.

Deseler deseler öyle derler. Elinin kabiliyeti ters sanırlar, hâlbuki biz ondan yapmıyoruz, SAS Efendimiz “Sağ elle ye!” dediği için yapıyoruz.

Yapılır, yenilir vs. kibarlıktan dolayı da tabağın içinde biraz bırakılır. Bu Avrupa’nın modası... İslâm’ın modası, İslâm’ın âdâb-ı muaşeretini ne? Tabakta ziyan edilecek bir şey bırakmamak.

Hangisi akla mantığa uygun? İslâm’ınki uygun!
Neden?

Avrupaî âdette tabağın içinde kalan çöpe gidecek, ziyan olacak. İslâmî âdette yenilecek, istifade olunacak.

Geriye kalan şeytanın değil miymiş? Besbelli şeytanın, şeytan yiyecek, o artıklar mikrop olacak, kokuşacak.

Çay bardağı gelir; içer içer, dibinde iki parmak üç parmak kalır. Neden?

“–Kibarlık... Çayı dibine kadar içmek ayıp!”
Kim çıkartmış bu ayıbı, kim söylüyor?

Öyle bir moda yayılmış, “İç.” diyorsun, “Tamam,

içtim hocam, teşekkür ederim.” diyor. Bitir be adam! Bitirmiyor. Halbuki ben dibinde bir şey kalmasın diye bardağı iyice] kaldırıyorum.

Vefa Bozacısı’na çok kızıyorum. Bozayı içiyorsun, dibinde bir parmak kalıyor, yapışıyor. Su getirip dökeceksin, çalkalayacaksın, içeceksin; şeytana bir şey kalmayacak.

“—Efendim, ayıp olur.”

Sen insanların ayıplamasından mı korkuyorsun Allah’ın azap etmesinden mi korkuyorsun? Allah’ın sözünü mü tutmak istersin insanların alkışlamasını, beğenmesini mi tercih edersin?..

“—Allah celle celâlüh’ün emrini severim!”

O hâlde, tabakta, bardakta geriye bir şey bırakma. Sıyr, bitsin, ziyan olmasın. Yazık ya! Tabağına az al, konulanı bitir. Atılacaksa attırtma!

Görüyorsunuz biz Avrupalılar’dan her bakımdan farklıyız. Biz Avrupalılar’la birleşemeyiz. Avrupalılar bize benzerse adam olurlar, benzemezlerse helâk olurlar.

Bizim arkadaşlardan birisi Finlandiya’ya gitmiş. Resmî bir heyet hâlinde gitmişler. Lokantada liste gelmiş. Domuz eti haram gıda, yemeyecek. “Ne yiyeyim falan?” diye bir bakmış, bir yemek söylemiş. Türk heyeti gittiği halde ötekiler domuz eti falan aldırmandan bir şeyler ısmarlamışlar. Bu, gelen yemeğe bakmış, isminden haram malzeme yok diye düşündü ama bakmış, yine şüphelenmiş, içi mutmain olmamış, yememek istemiş. Garson kız gelmiş;

“—Beyefendi, niçin yemeği yemiyorsunuz?” Bizimki;

“—Teşekkür ederim, yemeyeceğim.” demiş. Garson kız;

“—Beğenmediniz mi, lütfen söyleyin!” demiş.

“—Yok, onun için değil.”

“—Ama beyefendi, yemeniz lazım...”

Bizimkiler; “*Fesübbhanallah*, parayı ben vermiyorum muyum; istersem yerim, istersem yemem!” der değil mi! Garson kız;

“—Ayıp olur!” demiş.

Aferin, Finlandiyalılar harp darp gördükleri için, Rus istilasını falan çektikleri için demek ki İslâm’a yanaşmışlar, demek ki israf yapmıyorlar, demek ki tabaklarında şeytana pay bırakmıyorlar! Bak, nasıl “Yenmezse ayıp olur.” diyor. Aferin! Demek ki Finlandiyalı epeyce hizaya gelmiş.

Onun için her yerde kendi öz zevkinize, İslâmî zihniyetinize, kültürünüze uygun davranacaksınız. Kimse bir şey diyemez. Aynı tabaktan da yiyebilirsiniz, ayrı tabaktan da yiyebilirsiniz.

لَيْسَ عَلَيْكُمْ جُنَاحٌ أَنْ تَأْكُلُوا جَمِيعًا أَوْ أَشْتَاتًا

(النور: ٦١)

(*Leyse aleyküm cünâhün en te’külû cemîan ev eştâten*) “Sizin için

bir günah yoktur, beraberce yemenizde veya

ayrı ayrı yemenizde!” (Nur 24/61)

Sen gidersin, elini yıkarsın, ondan sonra yemeği elinle yiyebilirsin, çatalla kaşıkla da yenilebilir. Peygamber Efendimiz çatala benzer malzeme de kullanmış, o da câiz!

Birisine kızmışlar, demişler ki;

“—Elle yenir mi, niye böyle elle yiyorsun?”

“—Gel buraya!” demiş, lokantanın mutfağına götürmüş: Bak, çatalları, bıçakları nasıl yıkıyorlar; yağı, pisi tam gitmeden silip kurulayıp koyuyorlar. İşte bundan mı yemek daha iyi, benim elimi güzelce üç defa sabunlayıp tertemiz yaptıktan sonra yemem mi daha iyi?” demiş.

Herkesin kendine göre yolu vardır. Bizim yolumuz Allah’ın gösterdiği yol olduğu için biz ona göre hareket ederiz. Hiçbir şeyi ziyan etmeyiz. Bizim tabağımızda, bardağımızda bir damla bile kalmaz.

Abdül’aziz Bekkine Hocamız çay içerken çayı karıştırırmış, kaşığı en sonunda çıkartırken ucunu bardağın kenarına değdirirmiş. Neden?

Kaşığın içine, en ucunda biraz ıslaklık birikiyor, öyle yapınca o da süzülüp bardağın içine gidiyor. Dermiş ki:

“—Bereketin hangi zerrede, hangi damlada olduğu belli olmaz!”

Belki o kaşıktaki damlada... O kaşığı örtünün üstüne koysan orayı ıslatır. Onda biraz çay var. Onu bile kenarına sıyırttırıp öyle koyarmış.

Biz bir damlacık çaydan ne fakir oluruz ne zengin oluruz ama bizim zihniyetimizde israf yoktur. Biz haramı, israfı sevmeyiz. Bak geriye kalan da şeytana gidiyor. Demek ki anlaşıldı; çayın yarısını sen içiyorsun yarısını da şeytana bırakıyorsun. Ortaklaşa! Tabağın yarısını sen yiyorsun, yarısını da şeytana yediriyorsun.

“—Yok, hocam; tövbeler tövbesi, bir daha şeytana zırnık yedirtmem. Şimdiye kadar o beni aldattı, görür, bundan sonra zırnık koklatmam!..”

Şeytan başka türlü de yer:

Bir keresinde Peygamber Efendimiz’in huzurunda birisi sofraya oturmuş. Sonradan aklı başına gelmiş, ne kadar lokma yedikten

sonra besmele çekmiş. Başında çekecekti ya, unuttu, sonradan besmele çekmiş. Peygamber Efendimiz tebessüm buyurmuş, gülmüş. Demişler ki;

“—Yâ Resûlallah niye güldünüz?”

“—O besmelesiz yerken şeytan gıdasına ortak oluyordu, besmeleyi çekince melun yediklerinin hepsini kustu, çıkarttı.” demiş.

Şeytan insanın yemesine ortak olur, içmesine ortak olur...

Bir şey daha söyleyeceğim sıkı durun, sarsılmayın, yere düşmeyin: Evladına da ortak olurmuş!

“—Nasıl olur yâ Resûlallah?” diyorlar.

“—Besmelesiz olursa o zaman evlâdına

da, hanımından olan çocuğuna da, ailevî münasebetine de –Allah korusun– ortak olur!”

“–O zaman ben bu yüzsüz arsız insanların, laf dinlemez insanların neden olduğunu anladım. Demek ki onlar şeytanın evlâdı. Besmelesiz hâsıl oldular, besmelesiz doğdular, tabii laf geçirilmiyor. Şeytanın çocuğu...”

Onun için Allah saklasın, şeytanı evlâd u iyâlinize ortak etmeyin. Şeytanı yemeğimize, içmenize ortak etmeyin. Besmele çekin, her işi Allah’ın rızasına uygun yapmaya çalışın.

d. Sonrakilerin Evvelkilere Lânet Etmesi

Dördüncü hadîs-i şerif. İbn-i Adiy, Hatîb-i Bağdâdî vi İbn-i Asâkir Câbir RA’dan rivayet etmişler.

Peygamber SAS Efendimiz buyurmuşlar ki:⁵

إِذَا لَعَنَ آخِرُ هَذِهِ الْأُمَّةِ أَوْلَهَا فَمَنْ كَانَ عِنْدَهُ عِلْمٌ
فَلْيُظْهِرْهُ فَإِنَّ كَاتِمَ الْعِلْمِ يَوْمَئِذٍ كَكَاتِمِ مَا أَنْزَلَ
اللَّهُ عَلَى مُحَمَّدٍ

(عد. خط. كر. عن جابر)

⁵ Taberânî, *Mu’cemü’l-Evsat*, c.I, s.136, no:430; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.IX, s.471, no:5101; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.XVII, s.6; Mizzî, *Tehzîbü’l-Kemâl*, c.XV, s.16; İbn-i Ebî Âsım, *Sünneh*, c.III, s.11, no:827; Ukaylî, *Duafâ*, c.IV, s.285, no:943; Deylemî, *Müsnedü’l-Firdevs*, c.I, s.333, no:1327; İbn-i Adiy, *Kâmil fi’d-Duafâ*, c.IV, s.212; Câbir ibn-i Abdullah RA’dan. *Kenzü’l-Ummâl*, c.X, s.216, no:29141; *Câmiü’l-Ehâdis*, c.IV, s.52, no:2756.

RE. 62/4 (*İzâ leane âhiru hâzihi'l-ümmeti evvelehâ, femen kâne min indehû ilmün felyuzhirhu, feinne kâtîme'l-ilmî yevmeizin, kekâtîmî mâ enzele'llâhu alâ muhammedin.*) (*İzâ leane âhiru hâzihi'l-ümmeti evvelehâ*) “Bu Ümmet-i Muhammed’in sonu, evvel gelenlere lânet ettiği zaman, (*femen kâne min indehû ilmün felyuzhirhu*) kimin yanında bilgi, ilim, irfan varsa bu ilmini ortaya çıkarsın, söylesin, konuşsun, çalışsın çabalasın, anlatsın, öğretsin! (*Feinne kâtîme'l-ilmî yevmeizin,*) Çünkü o gün susup, ilmi söylemeyip kendisine saklayan, ketmeden; (*kekâtîmî mâ enzele'llâhu alâ muhammedin*) Allahu Teâlâ Hazretlerinin Muhammed’e indirdiği Kur’an’ı başkasına öğretmeyen, saklayan kimse kadar günahkâr olur.” “—Bu ümmetin ahiri, evvelkilere lanet ettiği zaman...” Bu ümmetin evveli kimler? Muhammed-i Mustafâ SAS Efendimiz ve onun ashâb-ı kirâmı, *Rıdvanu'llâhi teâlâ aleyhim ecmaîn.*

Peygamber SAS Efendimiz bir hadîs-i şerifinde buyuruyor ki:⁶

⁶ İbn-i Hacer, *Tahlîsu'l-Hayr*, c.IV, s.204, no:2130; İmran ibn-i Husayn RA’dan.

Lafız farkıyla: Buhârî, *Sahîh*, c.II, s.938, no:2509; Müslim, *Sahîh*, c.IV, s.1962, no:2533; Tirmizî, *Sünen*, c.V, s.695, no:3859; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.I, s.378, no:3594; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XVI, s.205, no:7222; Bezzâr, *Müsned*, c.V, s.180, no:1777; Beyhakî, *Sünenü'l-Kübrâ*, c.X, s.122, no:20174; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.VII, s.126; İbn-i Abdi'l-Ber, *el-İstîâb*, c.I, s.4; Hatîb-i Bağdâdî, *Târih-i Bağdad*, c.XII, s.52; Dâra Kutnî, *İlel*, c.V, s.187; İbn-i Asâkir, *Târih-i Dimaşk*, c.II, s.52; Abdullah ibn-i Mes’ud RA’dan.

Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.500, no:2221; Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.426, no:19833; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XVI, s.212,

خَيْرُ الْقُرُونِ قَرْنِي ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ ثُمَّ الَّذِينَ يَلُونَهُمْ

خ. م. ت. حم. حب. ق. حل. خط. كر. عن ابن مسعود ت. حم. حب. ك. طب. ش. عن عمران بن حصين ت. عن عمر حم. حب. طب. ش. طح. حل. عن نعمان بن بشير ك. طب. ش. وعبد بن حميد (عن جعدة بن هبيرة طس. عن أبي هريرة

(*Hayru'l-kurûni karnî*) “Çağların en hayırlısı benim yaşadığım çağdır. Zamanların, çağların en hayırlısı benim zamanımdır. (*Sümme'llezîne yelûnehüm*) Benim çağımda yaşayan insanlardan sonra, hemen onun arkasından gelenlerin zamanıdır. (*Sümme'llezîne yelûnehüm*) Sonra, onların arkasından gelenlerin zamanıdır.”

Onun için, Peygamber Efendimiz'in yaşadığı asra ne diyoruz: Asr-ı saadet, mutluluk asrı... Neden?

Dünyada Peygamber SAS Efendimiz vardı,

no:7229; Hâkim, *Müstedrek*, c.III, s.535, no:5988; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.XVIII, s.212, no:526; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VI, s.404, no:32410; Umran ibn-i Husayn RA'dan.

Tirmizî, *Sünen*, c.IV, s.549, no:2303; Taberânî, *Mu'cemü's-Sağîr*, c.I, s.220, no:352; Hz. Ömer RA'dan.

Ahmed ibn-i Hanbel, *Müsned*, c.IV, s.267, no:18374; İbn-i Hibbân, *Sahîh*, c.XV, s.121, no:6727; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.II, s.27, no:1122; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VI, s.404, no:32413; Tahâvî, *Şerhü'l-Maânî*, c.IV, s.152, no:5673; Ebû Nuaym, *Hilyetü'l-Evliyâ*, c.IV, s.125; Heysemî, *Müsnedü'l-Hâris*, c.II, s.940, no:1036; Nu'man ibn-i Beşîr RA'dan.

Hâkim, *Müstedrek*, c.III, s.211, no:4871; Taberânî, *Mu'cemü'l-Kebîr*, c.II, s.285, no:2187; İbn-i Ebî Şeybe, *Musannef*, c.VI, s.404, no:32408; Abd ibn-i Humejd, *Müsned*, c.I, s.148, no:383; Şeybânî, *el-Âhad ve'l-Mesânî*, c.II, s.47, no:726; İbn-i Esîr, *Üsdü'l-Gâbe*, c.I, s.180; Ca'de ibn-i Hübeyre RA'dan.

Taberânî, *Mu'cemü'l-Evsat*, c.V, s.335, no:5475; Ebû Hüreyre RA'dan. *Keşfü'l-Hafâ*, c.II, s.245, no:1265; RE. 280/5

nur saçıyordu. Etrafında sahabesi vardı, onun rahle-i tedrisinde yetişmiş, Rasûlüllah'ın te'dip ettiği, öğrettiği, talim ettiği insanlardan daha güzeli kim olabilir? Asr-ı saadet! Ümmetin evveli ashâb-ı kirâm, asr-ı saadet ehli, ondan sonra tabiin, ondan sonra tebe-i tabiîn.

Peygamber Efendimiz:

“—En hayırlı insanlar benim zamanımdaki insanlardır. (*Sümme'llezîne yelûnehüm*) Sonra, ondan sonrakiler hayırlıdır. (*Sümme'llezîne yelûnehüm*) Sonra, ondan sonrakiler hayırlıdır.” buyurmuş.

Sahabeyi görmüş, Peygamber Efendimiz'e yetişmemiş kimselere, tabiin diyoruz; ikinci nesil. Meselâ Hasan-ı Basrî tabiindendir.

Üçüncü nesle ne diyoruz? Tebe-i tabiîn.

Bunlar da ashâbı görenler; o mübarek tabiine yetişmişler, onların ilmini, irfanını dinlemişler, bunlara tebe-i tabiîn diyoruz.

Ümmetin evveli bunlardı: ahab, tabiîn, tebe-i tabiîn. Hadîs-i şerifle mübarek insanlar olduğu belli kimseler.

Ahab hakkında buyrulmuş ki:⁷

أَصْحَابِي كَالنُّجُومِ بِأَيِّهِمْ إِقْتَدَيْتُمْ إِهْتَدَيْتُمْ

(ق. والديلمى عن ابن عباس عبد بن حميد عن ابن عمر)

(*Ashâbî ke'n-nücûmi*) “Benim ahabım yıldızlar

⁷ İbn-i Hacer, *Lisânü'l-Mîzân*, c.II, s.137, no:594; Câbir RA'dan. *Keşfü'l-Hafâ*, c.1, s.147, no:381; *Hulâsatü'l-Bedri'l-Münîr*, c.2, s.431, no: 2868.

gibidir. (*Biyyihim iktedeytüm, ihdeteytüm*) Onlardan hangisine iktidâ ederseniz, uyarsanız, hidayet bulursunuz. Hangisine sarılısanız, hangisinin peşinden gitseniz hidayet bulursunuz. Çünkü ashabımdır, ilmi irfanı öğrenmiştir, İslâm' ı iyi bilir, elbette onlara uyduğunuz zaman hidayet bulursunuz!” diyor Peygamber Efendimiz.

Bu ümmetin ahiri, tutacak bu mübareklere lânet edecek!

Ne olmuş? Vah, Ümmet-i Muhammed'e yazık olmuş. Ümmet-i Muhammed'in, zevkleri bozulmuş, şaşırılmış; gidip bu ümmetin evvelindekilere lânet ediyor. Zevkleri ne kadar değişmiş de ne hale gelmiş...

Peygamber Efendimiz bir hadîs-i şerifinde buyuruyor ki:

“—Ahir zamanın, kıyamet kopmasının yakın gelmesinin alâmeti, ayakların baş olmasıdır!”

Rezil rüsva, alçak, namussuz, edepsiz, veled-i zina heriflerin başa, yönetime geçmesidir! Ma'rufların münker olmasıdır; iyi, sevaplı, güzel olan şeylerin istenmeyen, beğenilmeyen, ayıplanan şey hâline gelmesidir. Ahlâk kurallarının horlanmasıdır. İyilerin kötü sayılmasıdır.

Zevk ne olmuş?

Zevk berbat olmuş, tersine dönmüş, şaşırılmış, millet dalalete düşmüş demek. Bu ümmetin ahiri evvelkine lanet ediyorsa, ettiği zamanda ümmet delalete düşmüş, iyi insanı kötü

insandan ayıramıyor. Eskilerin yolundan, sahabe yolundan gideceğine zamane yolundan, batılıların yolundan, seks yolundan gidiyor.

Bir gemi dolusu homoseksüel bizim Ege'ye, Antalya'ya gelmiş, gezmişler. Yönetim bende olsa vize vermem alimallah! Memlekete gölgelerini düşürmem, ayaklarını bastırmam. Bunlar melun adamlar. Allah bu kötü işi yaptığı için Lut kavmini yere batırdı. İbret-i âlem eyledi.

Bunlar Türkiye'ye getirilir mi, sokulur mu? Türkiye şehid kanlarıyla sulanmış memleket, homoseksüel kabul edilir mi? Gazeteler yazıyor: Bir gemi dolusu gelmişler. Yönetimde bir ben olsaydım da görselerdi. Allah iyileri hâkim kılsın...

(Femen kâne min indehû ilmün, felyuzhirhu)
“Bu ümmetin ahiri evveline lânet ettiği zaman, bir şey bilenler Allah için ilmini söylesin; susmasın, bildiğini söylesin!”

Muhterem kardeşlerim!

Edepsiz, bilgisiz, cahil insanlar cesur; her köşede zilli düdük gibi ötüyorlar. Bangır bangır konuşuyorlar, cangıl cangıl ötüyorlar. Ukalalık ediyorlar; ileri geri, abuk sabuk laflar söylüyorlar. Öbür tarafta ötekiler duruyor. Durma zamanı değil ki! Ne zamanı? İlmini söyleme, anlatma zamanı!

Biz profesörler kurulunda, 30-32 kişi fakültede otururduk. Muhalifi var, lehte ve aleyhte olan kimseler var. Sağcısı solcusu var, içkicisi var, içki içmeyen var. Karma bir ortam... Çaçaron

birisi çıkmış, abuk sabuk konuşuyor:

“—Kur’ân-ı Kerîm’de Allah şöyle der, böyle der...”

Yalan! Sen Kur’an’ı ne bileceksin, Arapça’yı bilmezsin! Burada yanımızda tefsir profesörü var. Kur’ân-ı Kerîm’i bilen adam, tefsir profesörü. Ötekisi doçent, abuk sabuk zırvalıyor. Benim yanımda birisi oturuyor, bu da onun ötesinde oturuyor. Benim yanımdaki onu dürtüyor, bir dirsek atıyor, diyor ki:

“—Yahu sen tefsir profesörüsün, konuş. Senin konuşman zamanın. O adam, o kadın cahil, bilmez. Sen konuş, doğruyu söyle!..”

Susuyor. Olmaz!

Neden olmaz? Peygamber Efendimiz ne buyuruyor?

“—Kimin yanında biraz bir ilim, irfan bir şey varsa onu dile getirsin, ortaya koysun, söylesin. ‘Bu günahdır, bu haramdır...’ desin!”

Hepinizin yanında, kafasında ilim var. Neden?

Hiçbir şey bilmeseniz Allah’ın bir olduğunu biliyorsunuz. Şerîki, nazîri olmadığını biliyorsunuz. Puta tapılmayacağını biliyorsunuz. Öküze, aya, güneşe, yıldıza tapılmayacağını biliyorsunuz. Onun için, ‘Olmaz böyle şey!’ diye söyleyeceksiniz. Yumuşak yumuşak, tatlı tatlı ama kesin olarak söyleyeceksiniz, anlatacaksınız.

Hız. Ömer muhalif geldi; Kur’an’ı dinledi, yumuşadı, müslüman oldu.

Medine'ye giden sahâbe-i kirâm, Medine ahalisi müslüman değillerdi, muhalif olanlar vardı.

“—Bunlar kimler, buraya gelmişler ne yapıyorlar, birtakım faaliyetler gösteriyorlar?” dediler.

Gidip onlara anlata anlata İslâm'ı, okuya okuya Kur'an'ı öğretiler.

Hepimiz dilimizin döndüğünce söyleyeceğiz. Bunun için üniversite mezunu olmak gerekmiyor. Benim hayatımdaki tecrübe ile sabit. Hatta biraz garibinize gidecek bir şey söyleyeyim: Üniversite mezunu olmamak gerekiyor, çünkü o çekiniyor! Elhamdü lillah benim köylü dayım, ayağı çarıklı, evelallah ağzından girip burnundan, kulağından çıkıyor. Benzetiyor, cevabını verebiliyor. Bizimki oturuyor. Profesör veya üniversite mezunu veya bilmem ne... Biraz Batı'yı görmüş, biraz Doğu'yu görmüş, hoş görüyor.

Günahı hoş görmek olmaz! Sen Allah'tan yana mısın, şeytandan yana mısın? Rahman'dan yana mısın, şeytandan yana mısın? Haktan yana mısın, bâtıldan yana mısın? Hangi yandaysan yönünü, yanını tarafını belli et, o tarafa ağırlığını koy ve konuş!

Esnaf olabilirsin, işçi olabilirsin... Benim çok tanıdığım işçi kardeşlerim var. Ümmî, ilkokul diploması bile yok ama konuşur, ikna eder.

Avusturalya'da Mehmet Efendi diye tanıdığım ümmî bir adam var, ilkokul diploması bile yok. Şeker hastası, şekerden komaya girmiş, hastaneye kaldırmışlar. Komadan ayılmış; bakmış koğuştta üç kişi, birisi ihtiyar, Avusturalyalı pin-

pon; birisi de Ermeni kökenli, o da Avusturalya'ya yerleşmiş; bir de kendisi, üç kişi. Bizim Mehmet Efendi o Avusturalyalı ihtiyara demiş ki;

“—Be adam, senin hiç aklın yok mu? Ölmek üzeresin, hastaneye düşmüşsün, öleceksin. Gayrimüslim olarak, kâfir olarak öldüğün için, cehennemde ebedî yanacaksın. Müslüman olup da kendini kurtarsana be adam! Ölüm etrafında dolaşıp duruyor, ihtiyarlamışsın, küfrü bırakıp da imana gelsene, Allah'ın varlığını, birliğini kabul etsene!..”

Neler söylediye söylemiş, Avusturalyalı ihtiyar kelime-i şehâdet getirmiş, müslüman olmuş.

Kim sebep oldu?

Bizim ümmî, çarıklı Mehmet Efendi! Allah razı olsun.

Üniversiteli birisi gitseydi orada öyle yapmazdı; nezaketinden, hoşgörüsünden konuşmazdı.

Küfür hoş görülür mü? Küfre hoşgörü olur mu?

Adam Hz. İsa'ya bile tapmıyor, puta tapıyor. Hz. İsa'nın çarmıha gerilmiş bir heykelini yapmışlar, sarı balmumu gibi; bacaklarının yarısı açık, yarısı kapalı... Yok böyle bir şey! Onun karşısına geçiyor haç çıkartıyor. Böyle yaptın, böyle yaptın ne oldu? Attım ağzıma, gitti karnıma, bir sağıma, bir soluma... Ne oluyor?.. Allah'a ibadet edeceksin, o Allah'ın peygamberi.

“—Hz. İsa gelmiş, insanları kurtarmış...”

Hz. İsa'dan önceki insanların durumu neydi? Peki, Hz. İsa'dan önceki insanlar ne olacak?

“—Allah’ın oğluymuş...”

Hâşâ sümme hâşâ! Allah’ın karısı mı var, düğün dernek mi oldu, gerdek mi oldu... Öyle şey olur mu? Allah’a ne büyük bir iftira! İnsan bunun karşısında nasıl durur?

Söyleyecek:

“—Yahu sizin aklınız mantığınız yok mu?”

Gazetelerde görüyoruz, bilmem ne patriği, koca sakallı, göbeğine kadar sakallı adamlar, sakalları bembeyaz olmuş... Ne olursa olsun akılları yok!

Hız. İsa’dan önce İbrahim AS zamanında ne olacaktı?

Haç yoktu, put yoktu. Hız. İbrahim’i de siz peygamber tanıyorsunuz, Hız. Mûsa’yı da tanıyorsunuz... Aklınızı kullansanıza! İsa’dan önce, İsa’dan sonra diye tarihi ikiye bölmüşsünüz; İsa’dan önce dinin ne olduğunu bir düşünsene!

İsa’dan önce neydi, haç var mıydı?

Yoktu. Oradan anlasana! Allah Âdem AS’ı göndermiş, Âdem’i biliyorlar. İbrâhim’i de biliyorlar, Abraham diyorlar. İshak’ı da biliyorlar, Ya’kub’u da, Yusuf’u da biliyorlar, hepsini biliyorlar. Kitaplarında var. Bunlar ne? “—Peygamber!”

Hız. İsa ne?

“—Allah’ın oğlu...” İşte şimdi zırvaladın!

Allah oğul edinmemiştir! Bunu söyleyeceğiz. Hristiyanların içinde tarih boyunca Allah’ın peygamberi olduğunu, oğlu olmadığını bilenler

ve söyleyenler de olmuştur. Biz hakkı söyleyeceğiz, öğreteceğiz. Onlar o bâtıl yolda yürüdüğü için,

Sırp'ın yaptığına, Ermeniler'in yaptığına, katliamlarına bak!..

Neden? İmanları sağlam iman olmadığından, vicdanları olmadığından adaletleri de yok, insafları da yok!

Benim Peygamber-i Zîşân'ım SAS hücum eden kâfirlerle çarpışmak üzere ordu gönderirken:

“—Kadınlara dokunmayın! Çocuklara dokunmayın, ağaçları kesip yakmayın, tahrip etmeyin, kendi başına bir kenarda ibadet eden rahiplere vs. dokunmayın; ancak sizinle çarpışanlarla mücadele edin!” diyordu.

Şuradaki asalete, merhamete bakın; bu adamların Bosna'da, Hersek'te yaptıklarını cümle cihan halkı gördü. Öteki medenî milletlerin de onların karşısındaki tavrını hepimiz gördük. Bu adamlar yalancı!

Değil mi? Yalancılar, dediklerini tutmuyorlar; sözleri başka özleri başka, hepsi kalles, hepsi ahlâksız! Kendi söyledikleri ahlâklarına uymuyorlar. Kendi standartlarını kendileri çiğniyorlar. Kendi kanunlarını kendileri bozuyor.

Neden? Sağlam din olmayınca olmaz!

Saate sönük bir pili taksan çalışıyor mu? Çalışmaz. Pil canlı olacak, kuvvetli olacak ki pili taktığın zaman saat tık tık çalışmaya başlasın. Pil sönmüş, olmaz!

O din de bozulmuş. Hz. İsâ Allah'ın kuludur, peygamberidir. Biz sevdiğimiz için çocuklarımıza İsâ adını, Mûsa adını koyuyoruz. Hürmetimiz çok, hürmetimiz daha fazla!

Kur'ân-ı Kerîm'de bildiriliyor. Allah Hz. İsâ'ya kıyamet gününde soracak:

وَإِذْ قَالَ اللَّهُ يَا عِيسَى ابْنَ مَرْيَمَ ءَأَنْتَ قُلْتَ
لِلنَّاسِ اتَّخِذُونِي وَأُمِّي إِلَهَيْنِ مِنْ دُونِ اللَّهِ قَالَ
سُبْحَانَكَ مَا يَكُونُ لِي أَنْ أَقُولَ مَا لَيْسَ لِي بِحَقِّ إِنْ
كُنْتُ قُلْتُهُ فَقَدْ عَلِمْتَهُ تَعْلَمُ مَا فِي نَفْسِي وَلَا أَعْلَمُ
مَا فِي نَفْسِكَ إِنَّكَ أَنْتَ عَلَّامُ الْغُيُوبِ

(المائدة: ١١٦)

(*Ve iz kâle'llâhu yâ îse'bne meryem*) Allah-u Teâlâ Hazretleri, Hazret-i İsbâya: “Ey Meryem oğlu İsa! (*E ente kulte li'nnâsi'ttehezûnî ve ümmiye ilâheyni min dûni'llâh*) İnsanlara, ‘Beni ve anamı, Allah’tan başka iki tanrı edinin!’ diye sen mi dedin?” diye soracak.

O da diyecek ki: (*Sübâneke mâ yekûnü lî en ekûle mâ leyse lî bihakkın*) “Hâşâ! Seni tenzih ederim; hak olmayan şeyi söylemek bana yakışmaz. (*İn küntü kultühû fekad alimtehû*) Eğer ben bunları söyleseydim, sen zâten bilirdin. (*Ta'lemü mâ fî nefsi*) Sen benim içimdekini bilirsin, (*ve lâ a'lemü mâ fî nefsike*) halbuki ben senin zâtında olanı bilmem. (*İnneke*

ente allâmü'l-guyûb) Gizlilikleri eksiksiz bilen yalnızca sensin!” (Mâide, 5/116)

“—Yâ İsa! 'Beni ve anamı tanrı edinin!' diye bu insanlara sen mi söyledin?”

“—Hayır yâ Rabbi! Ben söylemedim. Ben, sen bana ne emrettiysen onları söyledim. Hakkı söyledim, Allah'tan gayrıya tapmamalarını söyledim, onlar sonradan sapıttılar!” diyecek.

Hz. İsa bile bunların yaptığından razı değil! Onlar Jesus diyorlar; Jesus İsa demek. İsa-Masih diyorlar, onun yolunda bile değil!

O hâlde biz hakkı söyleyeceğiz, doğru yola çağıracağız. Onun için, Allah-u Teâlâ Hazretleri buyuruyor ki:

قُلْ يَا أَهْلَ الْكِتَابِ تَعَالَوْا إِلَى كَلِمَةٍ سَوَاءٍ بَيْنَنَا
وَبَيْنَكُمْ إِلَّا نَعْبُدَ إِلَّا اللَّهَ وَلَا نُشْرِكَ بِهِ شَيْئًا وَلَا
يَتَّخِذَ بَعْضُنَا بَعْضًا أَرْبَابًا مِنْ دُونِ اللَّهِ

(آل عمران: ٦٤)

(Kul yâ ehle'l-kitâbi teàlev ilâ kelimetin sevâin beyenenâ ve beyneküm ellâ na'büde illa'llâh ve lâ nüşrike bihî şey'en ve lâ yettahize ba'dunâ ba'dan erbâben min dûni'llâh) [Rasûlüm de ki: Ey ehl-i kitap! Sizinle bizim aramızda müşterek olan bir söze

geliniz: Allah'tan başkasına tapmayalım. Ona hiçbir şeyi eş tutmayalım ve Allah'ı bırakıp da kimimiz kimimizi ilâhlaştırmayalım.] (Âl-i İmran,

3/64)

Allah, “Hristiyanlar’a bunu söyle!” diyor, söyleyeceğiz.

Ayasofya’nın yanındaki yerde [Aya İrini’de] bizim sempozyumumuz oldu. Koca bir putu oraya çıkarmışlar, tepemin tası attı. En son konuşmada ben de;

“—Bu Yirminci Yüzyıl’da yüzkarasıdır! Haça, puta inanmanın zamanı geçti. İlim-irfan ortaya çıktı, dinler tarihi var, hak belli oldu. Artık bunu bırakmak lazım!” diye el-hamdü lillâh, bangır bangır bağırdım. Kubbesi kalktı, indi.

Ondan sonra Amerikan sefaretinden telefon filan etmişler. Sonra onlara niye telefon ettiklerini arayıp sormaya vaktim olmadı. Onlar da geri aramadılar, haklısın mı diyeceklerdi, sen bizim işlerimize niye söyleniyorsun mu diyeceklerdi... Diyebilirler tabii ama çoğu da hakikati kabul ediyor.

Allah bizi hak yoldan ayırmasın... Aktif müslüman olmaktan, hakkı söylemekten ayırmasın... Sevdği şekilde ömür geçirsin... Huzuruna sevdiği kul olarak varanlardan eylesin... Cennetiyle cemâliyle cümlelerinizi, cümlemizi müşerref eylesin...

Fâtiha-i şerife mea'l-besmele...

Prof. Dr. Mahmud Es'ad COŞAN
19. 09. 1993 - İskenderpaşa Camii

[Bütün HADİS DERSLERİNE PDF olarak ulaşmak için tıklayınız.](#)

SERVER
KÜRSÜ